

TRASY WYCIECZEK SAMOCHODOWYCH

[kilometry podane są w jedna stronę]

KIERUNEK MIKOŁAJKI:

1. RYN- MIKOŁAJKI – REJSY STATKIEM – 17 KM
 - REJS NA ŚNIARDWY – OK. 1,5 GODZ.
 - REJS DO RUCIANEGO – 6 GODZ.

Wyjeżdżamy z zamku od strony głównego wjazdu. Jedziemy prosto do skrzyżowania ulic i dalej prosto przez skrzyżowanie ulicą Kościuszki. Przy następnym skrzyżowaniu skręcamy w lewo kierując się na Mikołajki.

Jedziemy prosto drogą na Mikołajki. Dodatkową atrakcją tej trasy jest droga wiodąca przez las, na której często spotkać można sarny i łosie.

Dojeżdżamy do mostu na Kanale Grunwaldzkim, zwanym też Lebeckim [od pobliskiej miejscowości Lelek]. Kanał ten o długości 470m łączy Jeziora Kotek Wielki i Tałowisko.

Po lewej stronie mijamy Jezioro Kotek Wielki o powierzchni 18ha, długości 900m i szerokości 270m. Płytkie [2,5m głębokości], zarośnięte roślinnością wodną i bagienną.

Po prawej stronie mijamy Jezioro Tałowisko o powierzchni 327ha, długości 4370m i szerokości 1630m. Głębokie – około 40m, o wydłużonym kształcie i słabo rozwiniętej linii brzegowej.

Tuż za mostem, po lewej stronie widzimy zabudowania miejscowości Zielony Lasek. Wieś założona w roku 1638 przez Bartłomieja Stangenwalde. W głębi stacja wodna i zabytkowy dworek z XIX w. adaptowany na potrzeby turystyczne. Miejscowość liczy obecnie 46 mieszkańców.

Dojeżdżamy do Mikołajek. Po raz pierwszy o tej miejscowości wzmiankuje się już w roku 1444 jako wsi rybackiej. W 1515 roku zbudowano tu most przez jezioro, na którym pobierano myto. Krzyżacy zbudowali tu karczmę i dwór. Głównym zajęciem miejscowej ludności było rybołówstwo, flisactwo, wyrąb drzewa i tkactwo. Tkacze ci specjalizowali się w tkaniu tzw. włosianki z końskiej i krowiej sierści. Mikołajki uzyskały prawa miejskie w 1726 roku nadane przez króla Fryderyka Wilhelma. Herbem miasta jest Król Sielaw, którego wizerunki i pomniki spotykamy w całym mieście. Przy jednym z mostowych filarów co roku na Św. Jana przywiązywany jest taki Król Sielaw na pamiątkę związanej z nim legendy. Stałą żeglugę po mazurskich jeziorach uruchomiono w Mikołajkach już w roku 1843.

Zabytki Mikołajek to: kościół ewangelicki klasycystyczny z lat 1840-42, wieża z 1880. Kościół katolicki MB Różańcowej z 1910 roku. Kaplica cmentarna z początków XX w.

Żegluga Mazurska, której port zlokalizowany jest na nabrzeżu przy moście spacerowym, oferuje bogatą ofertę rejsów statkiem.

Będąc na krótko, przejazdem możemy wybrać się na około 1,5 godzinny rejs na jezioro Śniardwy, przez Wierzbę i Kamień. To „mazurskie morze” samo w sobie stanowi atrakcję wraz z przepięknymi wyspami. Posiada powierzchnię 11.383 ha [w tym 8 wysp o powierzchni 43 ha], długość 22,1 km, szerokość 13,4 km, maksymalna głębokość to 23,4m, natomiast średnia – 5,8m. Linia brzegowa wynosi 83 km z licznymi półwyspami i zatokami. Śniardwy są największym w Polsce akwenem żeglarskim.

Wybierając się na dłuższy pobyt w Mikołajkach możemy wybrać się na rejs statkiem do Rucianego [przez jezioro Bełdany, służę Guzianka, ewentualnie z Rucianego na jezioro Nidzkie] - z godzinnym postojem w Rucianem [rejs około 6 godzinny].

Wracamy do Rynu tą samą drogą.

2. RYN- MIKOŁAJKI – GALINDIA [MAZURSKI EDEN] – 39KM

Wyjeżdżamy z zamku od strony głównego wjazdu. Jedziemy prosto do skrzyżowania ulic i dalej prosto, przez skrzyżowanie ulicą Kościuszki. Przy następnym skrzyżowaniu skręcamy w lewo kierując się na Mikołajki.

Jedziemy prosto drogą na Mikołajki. Dodatkową atrakcją tej trasy jest droga wiodąca przez las, na której często spotkać można sarny i łosie.

Dojeżdżamy do mostu na Kanale Grunwaldzkim, zwanym też Leleckim [od pobliskiej miejscowości Lelek]. Kanał ten o długości 470m łączy Jeziora Kotek Wielki i Tałtowisko.

Po lewej stronie mijamy Jezioro Kotek Wielki o powierzchni 18ha, długości 900m i szerokości 270m. płytkie [2,5m głębokości], zarośnięte roślinnością wodną i bagienną.

Po prawej stronie mijamy Jezioro Tałtowisko o powierzchni 327ha, długości 4370m i szerokości 1630m. Głębokie – około 40m o wydłużonym kształcie i słabo rozwiniętej linii brzegowej.

Tuż za mostem po lewej stronie widzimy zabudowania miejscowości Zielony Lasek. Wieś założona w roku 1638 przez Bartłomieja Stangenwalde. W głębi stacja wodna i zabytkowy dworek z XIX w. adaptowany na potrzeby turystyczne. Miejscowość liczy obecnie 46 mieszkańców.

Dojeżdżamy do Mikołajek. Po raz pierwszy o tej miejscowości wzmiankuje się już w roku 1444 jako wsi rybackiej. W 1515 roku zbudowano tu most przez jezioro, na którym pobierano myto. Krzyżacy zbudowali tu karczmę i dwór. Głównym zajęciem miejscowej ludności było rybołówstwo, flisactwo, wyrąb drzewa i tkactwo. Tkacze ci specjalizowali się w tkaniu tzw. włosianki z końskiej i krowiej sierści. Mikołajki uzyskały prawa miejskie w 1726 roku nadane przez króla Fryderyka Wilhelma.

Herbem miasta jest Król Sielaw, którego wizerunki i pomniki spotykamy w całym mieście. Przy jednym z mostowych filarów co roku na Św. Jana przywiązywany jest taki Król Sielaw na pamiątkę związanej z nim legendy. Stałą żeglugę po mazurskich jeziorach uruchomiono w Mikołajkach już w roku 1843.

Zabytki Mikołajek to: kościół ewangelicki klasycystyczny z lat 1840-42, wieża z 1880. Kościół katolicki MB Różańcowej z 1910 roku. Kaplica cmentarna z początków XX w.

Miasto położone jest nad jeziorem Mikołajskim o powierzchni 499ha, długości 5,7 km, szerokości 0,5-1,6 km, głębokość maksymalna to 26m. urozmaicona linia brzegowa. Jezioro to przechodzi w jeziora Bełdany i Śniardwy.

Wyjeżdżamy z Mikołajek przez most w kierunku na Ruciane Nida. Po około 14 km dojeżdżamy do reklamy Galindii lub Mazurskiego Edenu. Skracamy w lewo w leśną drogę. Jedziemy [około 8km] aż do mostku na rzece Krutyń. Za mostkiem w rozwidleniu dróg jedziemy w prawo. Dojeżdżamy do Mazurskiego Edenu lub Galindii.

Galindia położona jest na półwyspie nad jeziorem Bełdany, 100m od ujścia rzeki Krutyni. Psychoterapeuta i lekarz Cezary Kubacki założył tu wraz z żoną przed kilkoma laty Galindię – Mazurski Eden, rodzaj ośrodka turystycznego nawiązującego do prastarego grodziska galindzkiego. Doskonałe miejsce do wypoczynku i poznania historii plemion galindzkich. W ofercie ośrodka znajdują się atrakcyjne oferty imprez, można wypożyczyć tu kajaki, łodzie, lub wybrać się na rejs statkiem.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

3. RYN – MIKOŁAJKI – KADZIDŁOWO [PARK DZIKICH ZWIERZĄT] – 33 KM

Wyjeżdżamy z zamku od strony głównego wjazdu. Jedziemy prosto do skrzyżowania ulic i dalej prosto przez skrzyżowanie ulicą Kościuszki. Przy następnym skrzyżowaniu skręcamy w lewo, kierując się na Mikołajki.

Jedziemy prosto drogą na Mikołajki. Dodatkową atrakcją tej trasy jest droga wiodąca przez las, na której często spotkać można sarny i łosie.

Dojeżdżamy do mostu na Kanale Grunwaldzkim, zwanym też Leleckim [od pobliskiej miejscowości Lelek]. Kanał ten o długości 470m łączy Jezioro Kotek Wielki i Tałtowisko.

Po lewej stronie mijamy Jezioro Kotek Wielki o powierzchni 18ha, długości 900m i szerokości 270m. płytkie [2,5m głębokości], zarośnięte roślinnością wodną i bagienną.

Po prawej stronie mijamy Jezioro Tałtowisko o powierzchni 327ha, długości 4370m i szerokości 1630m. Głębokie – około 40m o wydłużonym kształcie i słabo rozwiniętej linii brzegowej.

Tuż za mostem po lewej stronie widzimy zabudowania miejscowości Zielony Lasek. Wieś założona w roku 1638 przez Bartłomieja Stangenwalde. W głębi stacja wodna i zabytkowy dworek z XIX w. adaptowany na potrzeby turystyczne. Miejscowość liczy obecnie 46 mieszkańców.

Dojeżdżamy do Mikołajek. Po raz pierwszy o tej miejscowości wzmiankuje się już w roku 1444 jako wsi rybackiej. W 1515 roku zbudowano tu most przez jezioro, na którym pobierano myto. Krzyżacy zbudowali tu karczmę i dwór. Głównym zajęciem miejscowej ludności było rybołówstwo, flisactwo, wyrąb drzewa i tkactwo. Tkacze ci specjalizowali się w tkaniu tzw. włosianki z końskiej i krowiej sierści. Mikołajki uzyskały prawa miejskie w 1726 roku nadane przez króla Fryderyka Wilhelma. Herbem miasta jest Król Sielaw, którego wizerunki i pomniki spotykamy w całym mieście. Przy jednym z mostowych filarów co roku na Św. Jana przywiązywany jest taki Król Sielaw na pamiątkę związanej z nim legendy. Stałą żeglugę po mazurskich jeziorach uruchomiono w Mikołajkach już w roku 1843.

Zabytki Mikołajek to: kościół ewangelicki klasycystyczny z lat 1840-42, wieża z 1880. Kościół katolicki MB Różańcowej z 1910 roku. Kaplica cmentarna z początków XX w.

Miasto położone jest nad jeziorem Mikołajskim o powierzchni 499ha, długości 5,7 km, szerokości 0,5-1,6 km, głębokość maksymalna to 26m. urozmaicona linia brzegowa. Jezioro to przechodzi w jeziora Bełdany i Śniardwy.

Z Mikołajek jedziemy w kierunku na Ruciane – Nida. Po około 16 km, skręcamy w prawo do Parku Dzikich Zwierząt w Kadzidłowie. Założycielem parku jest dr Andrzej Krzywiński. Park zajmuje obszar 1000m². Zobaczyc można między innymi: bizona, wilki, żurawie, żubry, syberyjskie jelenie Dybowskiego, ptactwo leśne, oraz wiele innych atrakcyjnych zwierząt, które w trakcie zwiedzania można dokarmiać zakupioną w kasie karmą. Dodatkową atrakcją jest możliwość poruszania się bezpośrednio w zagrodach dla zwierząt, co pozostawia niesamowite wrażenia.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

4. RYN – MIKOŁAJKI – KRUTYŃ [SŁPYW KAJAKOWY] – 37KM

Wyjeżdżamy z zamku od strony głównego wjazdu. Jedziemy prosto do skrzyżowania ulic i dalej prosto przez skrzyżowanie ulicą Kościuszki. Przy następnym skrzyżowaniu skręcamy w lewo kierując się na Mikołajki.

Jedziemy prosto drogą na Mikołajki. Dodatkową atrakcją tej trasy jest droga wiodąca przez las, na której często spotkać można sarny i łosie.

Dojeżdżamy do mostu na Kanale Grunwaldzkim, zwanym też Leleckim [od pobliskiej miejscowości Lelek]. Kanał ten o długości 470m łączy Jeziora Kotek Wielki i Tałowisko.

Po lewej stronie mijamy Jezioro Kotek Wielki o powierzchni 18ha, długości 900m i szerokości 270m. płytkie [2,5m głębokości], zarośnięte roślinnością wodną i bagienną.

Po prawej stronie mijamy Jezioro Tałowisko o powierzchni 327ha, długości 4370m i szerokości 1630m. Głębokie – około 40m. o wydłużonym kształcie i słabo rozwiniętej linii brzegowej.

Tuż za mostem po lewej stronie widzimy zabudowania miejscowości Zielony Lasek. Wieś założona w roku 1638 przez Bartłomieja Stangenwalde. W głębi stacja wodna i zabytkowy dworek z XIX w. adaptowany na potrzeby turystyczne. Miejscowość liczy obecnie 46 mieszkańców.

Dojeżdżamy do Mikołajek. Po raz pierwszy o tej miejscowości wzmiankuje się już w roku 1444 jako wsi rybackiej. W 1515 roku zbudowano tu most przez jezioro, na którym pobierano myto. Krzyżacy zbudowali tu karczmę i dwór. Głównym zajęciem miejscowej ludności było rybołówstwo, flisactwo, wyrąb drzewa i tkactwo. Tkacze ci specjalizowali się w tkaniu tzw. włosianki z końskiej i krowiej sierści. Mikołajki uzyskały prawa miejskie w 1726 roku nadane przez króla Fryderyka Wilhelma. Herbem miasta jest Król Sielaw, którego wizerunki i pomniki spotykamy w całym mieście. Przy jednym z mostowych filarów co roku na Św. Jana przywiązywany jest taki Król Sielaw na pamiątkę związanej z nim legendy. Stałą żeglugę po mazurskich jeziorach uruchomiono w Mikołajkach już w roku 1843.

Zabytki Mikołajek to: kościół ewangelicki klasycystyczny z lat 1840-42, wieża z 1880. Kościół katolicki MB Różańcowej z 1910 roku. Kaplica cmentarna z początków XX w.

Miasto położone jest nad jeziorem Mikołajskim o powierzchni 499ha, długości 5,7 km, szerokości 0,5-1,6 km, głębokość maksymalna to 26m. urozmaicona linia brzegowa. Jezioro to przechodzi w jeziora Bełdany i Śniardwy.

Z Mikołajek jedziemy w kierunku na Nidę. W Nidzie skręcamy w prawo w kierunku na miejscowość Krutyń. Wieś założona została około 1500 r. jako osada myśliwska [zameczek wielkiego mistrza Krzyżaków]. Od okresu międzywojennego znana miejscowość turystyczna. W latach 1951-1969 mieszkał tu znany działacz mazurski Karol Małek.

W Krutyni wybieramy się na spływ rzeką Krutynią. W miejscowości tej skorzystać możemy z bardzo bogatej oferty licznych wypożyczalni kajaków i łodzi. Ma tu początek najciekawszy i najbardziej malowniczy odcinek rzeki prowadzący do miejscowości Ukta. Samochód pozostawiamy w wypożyczalni kajaków. Na czas spływu przeznaczamy około 4 godzin. Wypożyczalnia odbiera nas z kajakiem w miejscowości Ukta w umówionym miejscu i odwozi do Krutyni.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

5. RYN – MIKOŁAJKI – POPIELNO [TARPANY] – 23 KM

Wyjeżdżamy z zamku od strony głównego wjazdu. Jedziemy prosto do skrzyżowania ulic i dalej prosto przez skrzyżowanie ulicą Kościuszki. Przy następnym skrzyżowaniu skręcamy w lewo, kierując się na Mikołajki.

Jedziemy prosto drogą na Mikołajki. Dodatkową atrakcją tej trasy jest droga wiodąca przez las, na której często spotkać można sarny i łosie.

Dojeżdżamy do mostu na Kanale Grunwaldzkim, zwanym też Leleckim [od pobliskiej miejscowości Lelek]. Kanał ten o długości 470m łączy Jezioro Kotek Wielki i Tałtowisko.

Po lewej stronie mijamy Jezioro Kotek Wielki o powierzchni 18ha, długości 900m i szerokości 270m. płytkie [2,5m głębokości], zarośnięte roślinnością wodną i bagienną.

Po prawej stronie mijamy Jezioro Tałtowisko o powierzchni 327ha, długości 4370m i szerokości 1630m. Głębokie – około 40m. o wydłużonym kształcie i słabo rozwiniętej linii brzegowej.

Tuż za mostem po lewej stronie widzimy zabudowania miejscowości Zielony Lasek. Wieś założona w roku 1638 przez Bartłomieja Stangenwalde. W głębi stacja wodna i zabytkowy dworek z XIX w. adaptowany na potrzeby turystyczne. Miejscowość liczy obecnie 46 mieszkańców.

Dojeżdżamy do Mikołajek. Po raz pierwszy o tej miejscowości wzmiankuje się już w roku 1444 jako wsi rybackiej. W 1515 roku zbudowano tu most przez jezioro, na którym pobierano myto. Krzyżacy zbudowali tu karczmę i dwór. Głównym zajęciem miejscowej ludności było rybołówstwo, flisactwo, wyrąb drzewa i tkactwo. Tkacze ci specjalizowali się w tkaniu tzw. włosianki z końskiej i krowiej sierści. Mikołajki uzyskały prawa miejskie w 1726 roku nadane przez króla Fryderyka Wilhelma. Herbem miasta jest Król Sielaw, którego wizerunki i pomniki spotykamy w całym mieście. Przy jednym z mostowych filarów co roku na Św. Jana przywiązywany jest taki Król Sielaw na pamiątkę związanej z nim legendy. Stałą żeglugę po mazurskich jeziorach uruchomiono w Mikołajkach już w roku 1843.

Zabytki Mikołajek to: kościół ewangelicki klasycystyczny z lat 1840-42, wieża z 1880. Kościół katolicki MB Różańcowej z 1910 roku. Kaplica cmentarna z początków XX w.

Miasto położone jest nad jeziorem Mikołajskim o powierzchni 499ha, długości 5,7 km, szerokości 0,5-1,6 km, głębokość maksymalna to 26m. urozmaicona linia brzegowa. Jezioro to przechodzi w jeziora Bełdany i Śniardwy.

Z Mikołajek kierujemy się do Popielna na półwysep Popieliski Róg [około 6km]. Dojeżdżamy do Popielskiego Rogu, i dalej promem w Wierzbie na drugą stronę jeziora. Po około 1,5 km dochodzimy do Popielna.

Jest to osada nad jeziorem Śniardwy powstała w końcu XVII wieku. Przed wojną była tu stacja badawcza Uniwersytetu w Królewcu. W pozostałościach po dawnym zespole dworskim mieści się obecnie zakład doświadczalny Instytutu Genetyki i Hodowli Zwierząt PAN z hodowlą konika polskiego – tarpana.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

6. RYN – MIKOŁAJKI – ŁUKNAJNO [REZERWAT ŁABĘDZI] – CZAPLINIEC [REZERWAT CZAPLI] – 22 KM

Wyjeżdżamy z zamku od strony głównego wjazdu. Jedziemy prosto do skrzyżowania ulic i dalej prosto przez skrzyżowanie ulicą Kościuszki. Przy następnym skrzyżowaniu skręcamy w lewo, kierując się na Mikołajki.

Jedziemy prosto drogą na Mikołajki. Dodatkową atrakcją tej trasy jest droga wiodąca przez las, na której często spotkać można sarny i łosie.

Dojeżdżamy do mostu na Kanale Grunwaldzkim, zwanym też Leleckim [od pobliskiej miejscowości Lelek]. Kanał ten o długości 470m łączy Jeziora Kotek Wielki i Tałowisko.

Po lewej stronie mijamy Jezioro Kotek Wielki o powierzchni 18ha, długości 900m i szerokości 270m. płytkie [2,5m głębokości], zarośnięte roślinnością wodną i bagienną.

Po prawej stronie mijamy Jezioro Tałowisko o powierzchni 327ha, długości 4370m i szerokości 1630m. Głębokie – około 40m. o wydłużonym kształcie i słabo rozwiniętej linii brzegowej.

Tuż za mostem po lewej stronie widzimy zabudowania miejscowości Zielony Lasek. Wieś założona w roku 1638 przez Bartłomieja Stangenwalde. W głębi stacja wodna i zabytkowy dworek z XIX w. adaptowany na potrzeby turystyczne. Miejscowość liczy obecnie 46 mieszkańców.

Dojeżdżamy do Mikołajek. Po raz pierwszy o tej miejscowości wzmiankuje się już w roku 1444 jako wsi rybackiej. W 1515 roku zbudowano tu most przez jezioro, na którym pobierano myto. Krzyżacy zbudowali tu karczmę i dwór. Głównym zajęciem miejscowej ludności było rybołówstwo, flisactwo, wyrąb drzewa i tkactwo. Tkacze ci specjalizowali się w tkaniu tzw. włosianki z końskiej i krowiej sierści. Mikołajki uzyskały prawa miejskie w 1726 roku nadane przez króla Fryderyka Wilhelma. Herbem miasta jest Król Sielaw, którego wizerunki i pomniki spotykamy w całym mieście. Przy jednym z mostowych filarów co roku na Św. Jana przywiązywany jest taki Król Sielaw na pamiątkę związanej z nim legendy. Stałą żeglugę po mazurskich jeziorach uruchomiono w Mikołajkach już w roku 1843.

Zabytki Mikołajek to: kościół ewangelicki klasycystyczny z lat 1840-42, wieża z 1880. Kościół katolicki MB Różańcowej z 1910 roku. Kaplica cmentarna z początków XX w.

Miasto położone jest nad jeziorem Mikołajskim o powierzchni 499ha, długości 5,7 km, szerokości 0,5-1,6 km, głębokość maksymalna to 26m. urozmaicona linia brzegowa. Jezioro to przechodzi w jeziora Bełdany i Śniardwy.

Z Mikołajek jedziemy w kierunku osady Łuknajno [około 4km]. Dojeżdżamy do jeziora Łuknajno – rezerwatu faunistycznego, największej w Europie kolonii łabędzia niemego liczącej około 1300 sztuk. Występują tu: błotniak popielaty, bączek, kureczka zielona, żuraw, świstun, płaskonos. Jest to również rybnie tarlisko. Jezioro Łuknajno wpisane jest na listę światowych rezerwatów biosfery.

Po przejściu około 0,5km brzegiem jeziora Śniardwy, w starodrzewie sosnowym znajduje się Czapliniec – rezerwat czapli siwej.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

KIERUNEK GIŻYCKO:

1. RYN- GIŻYCKO – REJSY STATKIEM – 22 KM

- SZLAK GIŻYCKO – WĘGORZEWO – OK. 2,5 GODZ.
- SZLAK ŁABĘDZI – OK. 1,5 GODZ.
- WYSPA KORMORANÓW – 3,5 GODZ.
- WYSPA MIŁOŚCI Z DANCINGIEM [na zamówienie]

Z zamku wyjeżdżamy od głównego wjazdu. Kierujemy się w prawo. Dojeżdżamy do skrzyżowania, na którym jedziemy w lewo, w kierunku na Giżycko.

Dojeżdżamy do miasta. Giżycko [dawniej Lec] położone jest między jeziorami Niegocin i Kisajno. Liczy około 31 tysięcy mieszkańców. Duży ośrodek turystyczno-wypoczynkowy. Obecna nazwa miasta nadana mu w roku 1946 pochodzi od nazwiska Gustawa Gizewiusza, działacza mazurskiego, obrońcy mowy polskiej na Mazurach.

W pierwszej połowie XIV wieku Krzyżacy zbudowali na przesmyku między jeziorami Niegocin i Kisajno swój zameczek. Przy zamku powstała osada zwana Nową Wsią, zniszczona w czasie wojny trzynastoletniej. Po sekularyzacji zakonu. Giżycko stało się siedziba starostów. Prawa miejskie otrzymało w 1612 roku z nadania księcia Jana Zygmunta. Zimą 1657 roku miasto spalili Tatarzy, a w 1710 wyludniła je epidemia dżumy. Rozwój miasta rozpoczął się z chwilą wybudowania kanałów mazurskich. W połowie XIX wieku rozpoczęto tu budowę dużej twierdzy wojskowej.

Główne zabytki miasta to: most obrotowy na kanale, kościół ewangelicko z 1827 roku, kościół Św. Brunona z lat międzywojennych, krzyż Św. Brunona nad jeziorem Niegocin postawiony dla upamiętnienia miejsca jego męczeńskiej śmierci zadanej z rąk Prusów, zamek krzyżacki z połowy XIV wieku, fortyfikacje twierdzy Boyen.

Dojeżdżamy do portu Żeglugi Mazurskiej nad jeziorem Niegocin. Jezioro to ma powierzchnię 26km, głębokość 40m, woda III klasy czystości. Jest to siódme pod względem wielkości jezioro w Polsce, a piąte na Mazurach. Bardzo urozmaicona rzeźba dna. Na jeziorze są trzy wyspy: Ptasia, Sitówka i Grajewska zwana Wyspą Miłości.

Kanał Łuczański łączy Niegocin z zespołem jezior Mamry, a bezpośrednio z jeziorem Kisajno. Kanał ma 2km długości, został przekopany w 1772 roku. Nad kanałem jest pięć mostów, w tym 1 kolejowy i zabytkowy drogowy most obrotowy z 1860 roku. Waży on 100 ton i otwierany jest ręcznie. Przeszło na 20m długości i 8m szerokości. Jest ciekawostką na skale europejską.

Kisajno jest jednym z ośmiu rozlewisk tworzących Mamry, drugie pod względem wielkości w Polsce. Długość jeziora to 8,5 km, szerokość, 3km, głębokość 25m. Na jeziorze leży aż 14 zalesionych, porośniętych szuwarami wysp. Są to: Duży Ostrów, Sosnowy Ostrów, Górny ostrów, Wielka Kiermuza i Dębowa Górka [na nich to niegdyś istniały świątynie Galindów] i inne.

Najciekawsze propozycje rejsów statkiem to między innymi rejs Giżycko – Węgorzewo, który trwa 2,5 godziny i wiedzie przez jeziora Niegocin, Kanał Łuczyński, jezioro Mamry [Kisajno, Dargin, Łabap i Mamry właściwe, Kanał Węgorzewski i Węgorapę].

Rejs Szlakiem Łabędzim trwa około 1,5 godziny i wiedzie z Giżycka na północ przez jeziora Niegocin, Kanał Łuczański, Kisajno, Dargin, Łabap [po lewej stronie mijamy głązowisko ze Skandynawii naniesione przed 13 tysiącami lat] i Dobskie, które stanowi rezerwat przyrody.

Rejs Szlakiem Kormoranów trwa 3,5 godziny. Prowadzi z Giżycka na północ przez jeziora Niegocin, Kanał Łuczański, jeziora Kisajno, Dargin, Łabap i Dobskie. Na licznych wyspach spotykamy miejsca gniazdowania i żerowania około 110 gatunków ptaków wodnych. Między innymi: łabędzia niemego, bociana czarnego, czapli siwej, błotniaka stawowego i oczywiście kormorana. Nad jeziorem Dargin w części kanału sztynorckiego widoczny jest port Sztynort z pałacem rodziny Lehndorffów i 16 hektarowym parkiem ze starodrzewem.

Dla amatorów dłuższych rejsów są propozycje do Mikołajek, Rucianego, jezioro Śniardwy.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

2. RYN – GIŻYCKO – TWIERDZA BOYEN – FULEDZKI RÓG – 35 KM

Z zamku wyjeżdżamy od głównego wjazdu. Kierujemy się w prawo. Dojeżdżamy do skrzyżowania, na którym jedziemy w lewo, w kierunku na Giżycko.

Dojeżdżamy do miasta. Giżycko [dawniej Lec] położone jest między jeziorami Niegocin i Kisajno. Liczy około 31 tysięcy mieszkańców. Duży ośrodek turystyczno-wypoczynkowy. Obecna nazwa miasta nadana mu w roku 1946 pochodzi od nazwiska Gustawa Gizewiusza, działacza mazurskiego, obrońcy mowy polskiej na Mazurach.

W pierwszej połowie XIV wieku Krzyżacy zbudowali na przesmyku między jeziorami Niegocin i Kisajno swój zameczek. Przy zamku powstała osada zwana Nową Wsią, zniszczona w czasie wojny trzynastoletniej. Po sekularyzacji zakonu. Giżycko stało się siedziba starostów. Prawa miejskie otrzymało w 1612 roku z nadania księcia Jana Zygmunta. Zimą 1657 roku miasto spalili Tatarzy, a w 1710 wyludniła je epidemia dżumy. Rozwój miasta rozpoczął się z chwilą wybudowania kanałów mazurskich. W połowie XIX wieku rozpoczęto tu budowę dużej twierdzy wojskowej.

Główne zabytki miasta to: most obrotowy na kanale, kościół ewangelicko z 1827 roku, kościół Św. Brunona z lat międzywojennych, krzyż Św. Brunona nad jeziorem Niegocin postawiony dla upamiętnienia miejsca jego męczeńskiej śmierci zadanej z rak Prusów, zamek krzyżacki z połowy XIV wieku, fortyfikacje twierdzy Boyen.

W zachodniej części miasta znajduje się fortyfikacja twierdzy Boyen. Nazwano ją od pruskiego ministra wojny generała Hermana von Boyen, który zainicjował tę budowę. Twierdza stanowiła bardzo ważne ogniwo w systemie obronnym na Mazurach i strzegła granic z Rosją. Wzniesiono ją w latach 1842-55 i była rozbudowywana aż do II wojny światowej. Ma kształt wieloboku z 6 bastionami: Leopold, Ludwig, Schwert [Miecz], Recht [Prawo], Licht [Światło] i Herman. Całość otoczona jest wałem i fosą. W roku 1945 twierdza po oblężeniu padła bez walki. Do roku 1957 była obiektem wojskowym, a w latach późniejszych służyła jako magazyny. Obecnie stanowi ciekawostkę turystyczną z wytyczonymi trasami do zwiedzania. Znajduje się w niej między innymi Muzeum Flory i Fauny Mazur oraz schronisko młodzieżowe. Latem w przylegającym do twierdzy amfiteatrze organizowane są imprezy masowe [festiwal szanty, itp.], zloty motocyklowe i inne atrakcje.

Jadąc z Giżycka w kierunku na Dobę po około 2 km dojeżdżamy do Fuledzkiego Rogu. Jest to rezerwat przyrody nieożywionej „Głazowisko”. Na powierzchni około 40ha zachowano reliktowy krajobraz polodowcowy z około 6000 głazów porośniętych unikatowymi roślinami. Rezerwat nosi imię profesora Stanisława Małkowskiego [1889-1962]. Dojście do rezerwatu prowadzi przez prywatną posiadłość wytyczoną drogą od parkingu.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

3. RYN – GIŻYCKO – WIOSKA INDIAŃSKA – 26 KM

Z zamku wyjeżdżamy od głównego wjazdu. Kierujemy się w prawo. Dojeżdżamy do skrzyżowania, na którym jedziemy w lewo, w kierunku na Giżycko.

Dojeżdżamy do miasta. Giżycko [dawniej Lec] położone jest między jeziorami Niegocin i Kisajno. Liczy około 31 tysięcy mieszkańców. Duży ośrodek turystyczno-wypoczynkowy. Obecna nazwa miasta nadana mu w roku 1946 pochodzi od nazwiska Gustawa Gizewiusza, działacza mazurskiego, obrońcy mowy polskiej na Mazurach.

W pierwszej połowie XIV wieku Krzyżacy zbudowali na przesmyku między jeziorami Niegocin i Kisajno swój zameczek. Przy zamku powstała osada zwana Nową Wsią, zniszczona w czasie wojny trzynastoletniej. Po sekularyzacji zakonu. Giżycko stało się siedziba starostów. Prawa miejskie otrzymało w 1612 roku z nadania księcia Jana Zygmunta. Zimą 1657 roku miasto spalili Tatarzy, a w 1710 wyludniła je epidemia dżumy. Rozwój miasta rozpoczął się z chwilą wybudowania kanałów mazurskich. W połowie XIX wieku rozpoczęto tu budowę dużej twierdzy wojskowej.

Główne zabytki miasta to: most obrotowy na kanale, kościół ewangelicko z 1827 roku, kościół Św. Brunona z lat międzywojennych, krzyż Św. Brunona nad jeziorem Niegocin postawiony dla upamiętnienia miejsca jego męczeńskiej śmierci zadanej z rak Prusów, zamek krzyżacki z połowy XIV wieku, fortyfikacje twierdzy Boyen.

Jedziemy w kierunku Węgorzewa do „Wioski Indiańskiej”. Przy ostatnich zabudowaniach Giżycka należy skrócić 300m w lewo. Wioska znajduje się w Spytkowie, 5km na północny-wschód od Giżycka. Jest to placówka o charakterze edukacyjno-rozrywkowym. W namiotach tipi – przenośnych domostwach Indian możemy obejrzeć przedmioty codziennego użytku Indian, stroje, ozdoby, broń, rekwizyty rytualne. Dla grup zorganizowanych organizowane są różnego rodzaju pokazy i prelekcje. W sklepiku można zakupić pamiątki indiańskie [od biżuterii po elementy strojów i wyposażenie szamanów].

Wracamy tą samą drogą.

4. RYN – WILKASY – ŚCIEŻKA PRZYRODNICZO-EDUKACYJNA „WILK-ASY” – 21 KM

Z zamku wyjeżdżamy od głównego wjazdu. Kierujemy się w prawo. Dojeżdżamy do skrzyżowania, na którym jedziemy w lewo, w kierunku na Giżycko.

Dojeżdżamy do miejscowości Wilkasy, która powstała jako Wilkassen w XIV wieku. Lokalizację nadał komtur Melchior Kochler von Schwansdorf.

Ta znana miejscowość turystyczna położona jest nad jeziorem Niegocin. Odwiedzana szczególnie chętnie przez żeglarzy i studentów.

Miejscowość otaczają liczne lasy, które ze względu na specyficzną biosferę, bardzo bogatą florę i faunę, stały się atrakcją przyrodniczą. Dwa lata temu powstała tu pieszka ścieżka przyrodniczo – edukacyjna o długości około 2,5km.

Kierujemy się na rondzie w kierunku Mikołajek. Przy ostatnich zabudowaniach ulicy Niegocińskiej widnieje drewniana brama wejściowa na tę ścieżkę. Ścieżka ma 16 opisanych przystanków o nazwach: 1.plan ścieżki, 2. Dobre zachowanie, 3.Grzyby naszych lasów, 4.Powalone drzewo, 5.Przebudowa drzewostanu, 6.Warstwowa budowa lasu, 7.Ochrona pożytecznej fauny, 8.Rośliny chronione, 9.Ochrona lasu przed owadami, 10.Co zagraża naszym lasom, 11.Dokarmianie zwierzyny, 12.Mieszkańcy lasu, 13.Rośliny runa, 14.Las – skarbiec człowieka, 15.Leśne ptaki, 16.Historia Wilkas.

Wracając, możemy zatrzymać się na miejskiej plaży i skorzystać z kąpieli podziwiając widoki na jezioro Niegocin.

Wracamy do Rynu tą samą trasą.

5. RYN – GIŻYCKO – TALKI [POLE GOLFOWE] – 47 KM

Z zamku wyjeżdżamy od głównego wjazdu. Kierujemy się w prawo. Dojeżdżamy do skrzyżowania, na którym jedziemy w lewo, w kierunku na Giżycko.

Dojeżdżamy do miasta. Giżycko [dawniej Lec] położone jest między jeziorami Niegocin i Kisajno. Liczy około 31 tysięcy mieszkańców. Duży ośrodek turystyczno-wypoczynkowy. Obecna nazwa miasta nadana mu w roku 1946 pochodzi od nazwiska Gustawa Gizewiusza, działacza mazurskiego, obrońcy mowy polskiej na Mazurach.

W pierwszej połowie XIV wieku Krzyżacy zbudowali na przesmyku między jeziorami Niegocin i Kisajno swój zameczek. Przy zamku powstała osada zwana Nową Wsią, zniszczona w czasie wojny trzynastoletniej. Po sekularyzacji zakonu. Giżycko stało się siedziba starostów. Prawa miejskie otrzymało w 1612 roku z nadania księcia Jana Zygmunta. Zimą 1657 roku miasto spalili Tatarzy, a w 1710 wyludniła je epidemia dżumy. Rozwój miasta rozpoczął się z chwilą wybudowania kanałów mazurskich. W połowie XIX wieku rozpoczęto tu budowę dużej twierdzy wojskowej.

Główne zabytki miasta to: most obrotowy na kanale, kościół ewangelicko z 1827 roku, kościół Św. Brunona z lat międzywojennych, krzyż Św. Brunona nad jeziorem Niegocin postawiony dla upamiętnienia miejsca jego męczeńskiej śmierci zadanej z rak Prusów, zamek krzyżacki z połowy XIV wieku, fortyfikacje twierdzy Boyen.

Kierując się z Giżycka na Orzysz, mijając Miłki, po około 25 km dojeżdżamy do miejscowości Talki. Wieś położona w gminie Wydminy, w samym sercu Krainy Wielkich Jezior Mazurskich z czterema jeziorami: Pamerek, Osiołek, Talki Małe i Talki Duże. Miejscowość posiada dwa pomniki przyrody [głaz narzutowy i kompleks wiekowych dębów]. Śladem po dawnych czasach jest zabytkowy cmentarz.

Amatorzy golfa skorzystać mogą z oferty pola golfowego. Dla mniej lub bardziej zaawansowanych jest 9, 18 i 40 dołków. Znajduje się tu również wypożyczalnia sprzętu do gry w golfa. Dzieci mogą grać tylko pod opieką rodziców.

Po relaksie na polu golfowym wracamy do Rynu tą samą drogą.

KIERUNEK WĘGORZEWO:

1. RYN – WĘGORZEWO – MAMERKI [TWIERDZA] – 48 KM

Wyjeżdżamy z zamku główną drogą dojazdową i kierujemy się na skrzyżowaniu w lewo, w kierunku na Giżycko.

W Giżycku jedziemy ulicą Obwodową i na drugim rondzie skręcamy w lewo, w kierunku na Węgorzewo.

Miasto liczące 12 tysięcy mieszkańców położone jest nad rzeką Węgorapą w pobliżu jej wypływu z jeziora Mamry. W 1335 roku wzniesli tu drewniany zamek Angerburg Krzyżacy. Po spaleniu go w roku 1365 przez Litwinów, nowy murowany zamek wzniesiono w obecnym miejscu. W 1412 roku podjęto pierwszą próbę lokalizacji miasta, w której przeszkodziła wojna trzynastoletnia. Przywilej lokacyjny nadano w 1514 roku. W 1656 roku miasto zostało doszczętnie zniszczone przez Tatarów. W roku 1734 na zamku węgorskim gościł król Stanisław Leszczyński, uchodzący z kraju przed wojskami rosyjskimi. W 1829 roku założono tu pierwsze na Mazurach seminarium nauczycielskie. W latach międzywojennych miasto stało się siedzibą sportów wodnych i miejscowością letniskową. W Węgorzewie urodził się i mieszkał Jerzy Andrzej Helwing [1666-1748], znany przyrodnik i botanik zwany też Pliniuszem Pruskim.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z końca XIV wieku, przebudowany w połowie XVIII wieku, kościół śś. Piotra i Pawła z lat 1605-1611, kamieniczki z końca XIX i początku XX wieku.

Z Węgorzewa kierujemy się na Srokowo. Za Trygortem, przy przystani skręcamy w lewo do Mamerk. Mieściła się tu w roku 1943 kwatera Naczelnego Dowództwa Wojsk Lądowych, oddalona około 18km na wschód od kwatery Hitlera w Gierłozie. Do 1943 roku na około 250ha wybudowano 241 budowli o różnym przeznaczeniu, w tym 34 schrony żelbetowe. Kwatera została rozmieszczona w lesie między jeziorem Mamry, a linią kolejową Kętrzyn – Węgorzewo. Została podzielona na 3 strefy. Strefę: I „Quelle” [Źródło], II

„Fritz” [Fryderyk] i III „Miasto Brygidy”. Występowała pod ogólnym kryptonimem „Anna”. Kwaterę wizytował w 1941 roku Hitler, później w tym samym roku Hitler z Mussolinim, w 1941 r. węgierski dyktator gen. Miklos Horthy, w 1942 roku generał Halder, rumuński Marszałek Jon Antonescu, Marszałek Finlandii Carl Gustaw Mannerheim. Wszystkie wizyty odbywały się w godzinach popołudniowych. Jest to najlepiej zachowana linia niemieckich kwater na terenie Mazur.

Do Rynu wracamy tą samą drogą.

2. RYN – WĘGORZEWO – BANIE MAZURSKIE – RAPA [PIRAMIDA] – 78 KM

Wyjeżdżamy z zamku główną drogą dojazdową i kierujemy się na skrzyżowaniu w lewo w kierunku na Giżycko.

W Giżycku jedziemy ulicą Obwodową i na drugim rondzie skręcamy w lewo, w kierunku na Węgorzewo.

Miasto liczące 12 tysięcy mieszkańców położone jest nad rzeką Węgorapą w pobliżu jej wypływu z jeziora Mamry. W 1335 roku wzniesli tu drewniany zamek Angerburg Krzyżacy. Po spaleniu go w roku 1365 przez Litwinów, nowy murowany zamek wzniesiono w obecnym miejscu. W 1412 roku podjęto pierwszą próbę lokalizacji miasta, w której przeszkodziła wojna trzynastoletnia. Przywilej lokacyjny nadano w 1514 roku. W 1656 roku miasto zostało doszczętnie zniszczone przez Tatarów. W roku 1734 na zamku węgorskim gościł król Stanisław Leszczyński, uchodzący z kraju przed wojskami rosyjskimi. W 1829 roku założono tu pierwsze na Mazurach seminarium nauczycielskie. W latach międzywojennych miasto stało się siedzibą sportów wodnych i miejscowością letniskową. W Węgorzewie urodził się i mieszkał Jerzy Andrzej Helwing [1666-1748], znany przyrodnik i botanik zwany też Pliniuszem Pruskim.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z końca XIV wieku, przebudowany w połowie XVIII wieku, kościół św. Piotra i Pawła z lat 1605-1611, kamieniczki z końca XIX i początku XX wieku.

Z Węgorzewa kierujemy się na Gołdap do Bań Mazurskich. Dojeżdżamy do miejscowości Banie Mazurskie. Jest to duża wieś gminna założona w 1560 roku. Zniszczona w 1656 roku przez Tatarów. Częściowo zniszczona w czasie II wojny, następnie odbudowana i zaludniona w większości ludnością pochodzenia ukraińskiego. Jest to główny ośrodek przesiedlonej ludności ukraińskiej na terenie Mazur. Działa tu Ukraińskie Towarzystwo Społeczno – Kulturalne oraz zespoły folklorystyczne i szkoły z językiem ukraińskim.

W Baniach Mazurskich, na początku wsi skręcamy w lewo i przez most na rzece Gołdapa jedziemy 9 km w kierunku Rapy. Nie dojeżdżamy do

miejsowości Rapa. Po prawej stronie widać szeroki pas wyciętych drzew, a w głębi [około 25m] widoczna jest piramida. Skąd na Mazurach piramida? W pierwszej połowie XVIII wieku ród magnacki Farenheitów wykupił wieś Angerapp od Christopha von Rap [stąd nazwa miejscowości] i wybudowali w pobliżu neoklasycystyczny pałac w Bejnunach. Obecnie cały kompleks Bejnuny znajduje się za granicą, w obwodzie Kaliningradzkim. Ferenheidowie byli wykształci i dużo podróżowali. Pociągała ich magia wiecznego „życia po życiu” i chcieli wybudować swoje grobowce na wzór egipskich piramid. W początkach XIX wieku, około 5 km od pałacu wzniesiono piramidę wg projektu Bartela Thorwaldsena. Dane piramidy to: wysokość 15,9 m, podstawa kwadratowa 10,4 x 10,4 m, trzy otwory wentylacyjne. Trumny ułożone są na płaskim podłożu, nachylone do ścian zewnętrznych. Celem budowy było stworzenie warunków sprzyjających mumifikacji ciała. Nie spełniła ona jednak wymogów piramid egipskich.

Obecnie znajduje się pod opieką Konserwatora Zabytków. W 914 roku grobowiec otworzyły wojska rosyjskie, a w 1945 roku uczynili to Rosjanie po raz drugi. Resztę dewastacji dokonała ciekawska ludność. W chwili obecnej można zajrzeć do wnętrza piramidy przez specjalne otwory.

Wracamy tą samą drogą lub kierując się do Węgorzewa i dalej przez Giżycko do Rynu.

3. RYN – WĘGORZEWO – KANAŁ MAZURSKI – 55 KM [bez długości kanału – 20km]

Wyjeżdżamy z zamku główną drogą dojazdową i kierujemy się na skrzyżowaniu w lewo w kierunku na Giżycko.

W Giżycku jedziemy ulicą Obwodową i na drugim rondzie skręcamy w lewo, w kierunku na Węgorzewo.

Miasto liczące 12 tysięcy mieszkańców położone jest nad rzeką Węgorapą w pobliżu jej wypływu z jeziora Mamry. W 1335 roku wzniesli tu drewniany zamek Angerburg Krzyżacy. Po spaleniu go w roku 1365 przez Litwinów, nowy murowany zamek wzniesiono w obecnym miejscu. W 1412 roku podjęto pierwszą próbę lokalizacji miasta, w której przeszkodziła wojna trzynastoletnia. Przywilej lokacyjny nadano w 1514 roku. W 1656 roku miasto zostało doszczętnie zniszczone przez Tatarów. W roku 1734 na zamku węgorzewskim gościł król Stanisław Leszczyński, uchodzący z kraju przed wojskami rosyjskimi. W 1829 roku założono tu pierwsze na Mazurach seminarium nauczycielskie. W latach międzywojennych miasto stało się siedzibą sportów wodnych i miejscowością letniskową. W Węgorzewie urodził się i mieszkał Jerzy Andrzej Helwing [1666-1748], znany przyrodnik i botanik zwany też Pliniuszem Pruskim.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z końca XIV wieku, przebudowany w połowie XVIII wieku, kościół św. Piotra i Pawła z lat 1605-1611, kamieniczki z końca XIX i początku XX wieku.

Dojeżdżamy w Węgorzewie do przystani. Ma tu miejsce początek kanału Mazurskiego, który kończy się we wsi Allenburg, Drużba w obwodzie kaliningradzkim.

Wg źródeł historycznych, w roku 1379 Wielki Mistrz Krzyżacki Winrych von Kniprode, wizytując zamki zakonne na Mazurach, powrócił do Malborka drogą wodną. Z Węgorzewa przez Mamry i Niegocin do Rynu, dalej jeziorami: Ryńskim, Tałtami, Mikołajskim, Śniardwami do Pizona, i stąd Piszą, Narwią i Wisłą do Malborka.

Od wieku XVII tworzeniem mazurskiego systemu dróg wodnych zajmowali się: Józef Naroński [kartograf elektorski], von Scheidler [generalny kwatermistrz pruski], von Collers [inżynier] oraz ojciec i syn Samuel i Jan Władysław Suchodolscy – arianie. Już w roku 1764 zaczęto wprowadzać w życie projekt obu ariów, a w roku 1849 stworzono koncepcję trasy kanału mazurskiego. 14 maja 1908 roku rząd niemiecki podjął ostatecznie uchwałę o budowie kanału. W 1911 roku rozpoczęto prace wykonawcze. Kilkakrotnie budowę przerywano, by po niepowodzeniach na froncie w roku 1942 prace nad budową kanału ostatecznie przerwać. Kanał został całkowicie zalany wodą.

Główne cele i założenia budowy kanału to: stworzenie drogi żeglujalnej łączącej jeziora mazurskie z Bałtykiem, wykorzystanie znacznych spadków do budowy siłowni, eksploatacja nieużytków [wydobywanie torfu], zmiana kierunku odpływu wód z jezior mazurskich, wymiana barterowa Prus Wschodnich z Niemcami, osuszenie około 19 tys. ha łąk, wykorzystanie w celach turystycznych.

Całkowita długość kanału, to 50,4 km, w tym na terytorium Polski 20,2 km. Głębokość 2-3 m. Liczba śluz 10, w tym 5 po stronie polskiej.

Do zwiedzania po stronie polskiej znajdują się następujące odcinki:

- od mostu drogowego na przystani w Węgorzewie do jazu i śluzy w Leśniewie Górnym,
- śluza Leśniewo Górne przez dom Śluzowego w Leśniewie, do śluzy w Leśniewie Dolnym,
- od śluzy w Leśniewie Dolnym do cmentarza w Rydzówce,
- od cmentarza do śluzy i jazu w Piaskach,
- od śluzy w Piaskach, przez ruiny mostu drewnianego do grodzi i śluzy w Bajorach Małych,
- Bajory Małe cerkiew, zerwany most drogowy i kolejki wąskotorowej do kapliczki w Bajorach Wielkich,
- kapliczka w Bajorach Wielkich, grobla i tablica informacyjna w rezerwacie Kałuckie Błota,
- Kałuckie Błota, śluza Długopole do śluzy i mostu w Brzeźnicy.

Do Rynu wracamy tą samą trasą.

4. RYN – WĘGORZEWO – SROKOWO [DIABLA GÓRA Z WIEŻĄ BISMARCKA] – 65 KM

Wyjeżdżamy z zamku główną drogą dojazdową i kierujemy się na skrzyżowaniu w lewo w kierunku na Giżycko.

W Giżycku jedziemy ulicą Obwodową i na drugim rondzie skręcamy w lewo, w kierunku na Węgorzewo.

Miasto liczące 12 tysięcy mieszkańców położone jest nad rzeką Węgorapą w pobliżu jej wypływu z jeziora Mamry. W 1335 roku wzniesli tu drewniany zamek Angerburg Krzyżacy. Po spaleniu go w roku 1365 przez Litwinów, nowy murowany zamek wzniesiono w obecnym miejscu. W 1412 roku podjęto pierwszą próbę lokalizacji miasta, w której przeszkodziła wojna trzynastoletnia. Przywilej lokacyjny nadano w 1514 roku. W 1656 roku miasto zostało doszczętnie zniszczone przez Tatarów. W roku 1734 na zamku węgorskim gościł król Stanisław Leszczyński, uchodzący z kraju przed wojskami rosyjskimi. W 1829 roku założono tu pierwsze na Mazurach seminarium nauczycielskie. W latach międzywojennych miasto stało się siedzibą sportów wodnych i miejscowością letniskową. W Węgorzewie urodził się i mieszkał Jerzy Andrzej Helwing [1666-1748], znany przyrodnik i botanik zwany też Pliniuszem Pruskim.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z końca XIV wieku, przebudowany w połowie XVIII wieku, kościół śś. Piotra i Pawła z lat 1605-1611, kamieniczki z końca XIX i początku XX wieku.

Z Węgorzewa kierujemy się na Srokowo [z lokalizacją nadaną w 1950 roku], dawniej miasto Drengfurt, które otrzymało lokalizację na prawie chełmińskim. Przywilej nadany przez wielkiego mistrza Zakonu Konrada von Jungingena w roku 1405. Miejscowość założono na terenie z natury obronnym zabezpieczonym jeziorami Mamry i Rydzówka oraz wąwozem rzeki Omet [dopływ Łyny], a także pasmem moren czołowych. Najwyższe wzniesienie w tym paśmie ma 157m wysokości i nazwane zostało Diablą Górą. Położona jest ona za miejscowością Leśniewo – na koloni.

Wzgórza te od najdawniejszych czasów służyły do zakładania grobów kurhanowych. Ostatnie badania potwierdziły tu 64 groby całopalne, w tym 62 z popielicami.

Diabla Góra zawsze stanowiła doskonały punkt strategiczny. W roku 1898 umiera „żelazny kanclerz” Otto Bismarck. Dla uczczenia tej postaci, mieszkańcy Srokowa wybudowali wieżę widokową i nazwali ją Wieżą Bismarcka. W czasie II wojny światowej na górze znajdowało się stanowisko posterunku obserwacyjnego obrony przeciwlotniczej, które wchodziło w skład systemu obrony przeciwlotniczej kwatery Hitlera.

Z Diabli Góry roztacza się widok na jezioro Rydzówka i okolice.

Do Rynu możemy wracać tą samą trasą lub dalej do Barcian, Kętrzyna i Rynu.

KIERUNEK KĘTRZYN:

1. RYN – KĘTRZYN – OWCZARNIA [MAZURSKA CHATA] – 25KM

Z zamku wyjeżdżamy główną bramą wjazdową i na skrzyżowaniu kierujemy się w prawo, do miasta. W centrum miasta kierujemy się w prawo na Kętrzyn.

Tuż za Rynem skręcamy w lewo do miejscowości Knis i dalej jedziemy do Kętrzyna.

Miasto z 31 tys. mieszkańców położone jest nad rzeką Guber. Powstało przy strażnicy krzyżackiej wzniesionej w 1329 roku na miejscu pruskiej osady Rast. Prawa miejskie Kętrzyn otrzymał 1 3257 roku z nadania komtura Bałgi Jana Scheidenkopfa. Odnowiono je w roku 1378 poszerzając obszar miasta. W 1410 roku po bitwie pod Grunwaldem mieszczanie poddali miasto bez walki wojskom polskim. W 1440 roku miasto przystąpiło do Związku Pruskiego. Po sekularyzacji [w 1525 roku] Zakonu miasto należało do lennych Polsce Prus Książęcych. W 1868 roku przeprowadzono przez Kętrzyn najstarszą w Prusach Wschodnich linię kolejową. W Kętrzynie urodził się Arno Holz [1863-1929], poeta i pisarz niemiecki, jeden z głównych teoretyków naturalizmu niemieckiego.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z 1360-70 lat [wielokrotnie przebudowywany], kościół św. Jerzego zbudowany w latach 1359-1407, Kościół Polski [obecnie ewangelicki] z połowy XVI wieku, fragmenty średniowiecznych murów miejskich, neogotycki budynek loży masonskiej z 1810 roku, neogotycki budynek starostwa z końca XIX wieku, ratusz w stylu eklektycznym z 1885 roku, pomnik Wojciecha Kętrzyńskiego – patrona miasta, oraz kamienice z końca XIX i początku XX wieku.

W zamku kętrzyńskim mieści się Muzeum.

Z Kętrzyna wyjeżdżamy w kierunku na Giżycko. Jedziemy prosto do miejscowości Sterławki Wielkie. Mniej więcej w połowie drogi z Kętrzyna do Sterławek Wlk. skręcamy w prawo do Owczarni.

W Owczarni zwiedzamy Chatę Mazurską, gdzie mamy pełen odzwierciedlenie, jak żyli Mazurzy, jak wyglądało wyposażenie chaty, jaki narzędziami posługiwali się. Dodatkowymi atrakcjami, poza eksponatami, jest poczęstunek ciastem i kawą, ognisko z kiełbaskami lub biesiada przy ognisku – przy wcześniejszym zgłoszeniu telefonicznym.

Do Rynu wracamy dojeżdżając z powrotem do drogi głównej, skręcając w prawo do Sterławek Wielkich. W Sterławkach w prawo do Rynu. Po drodze mijamy miejscowości Głębowo i Mleczkowo.

2. RYN – KĘTRZYN – GIERŁOŻ – 30 KM

Z zamku wyjeżdżamy główną bramą wjazdową i na skrzyżowaniu kierujemy się w prawo, do miasta. W centrum miasta kierujemy się w prawo na Kętrzyn.

Tuż za Rynem skręcamy w lewo do miejscowości Knis i dalej jedziemy do Kętrzyna. Jeżeli chcemy przed zwiedzeniem Kętrzyna najpierw odwiedzić Gierłoż i Kwaterę Hitlera – jedziemy do Kętrzyna przez Sterławki Wielkie, czyli wyjeżdżając z Rynu, jedziemy prosto na Kętrzyn. W Sterławkach na skrzyżowaniu skręcamy w lewo.

Miasto z 31 tys. mieszkańców położone jest nad rzeką Guber. Powstało przy strażnicy krzyżackiej wzniesionej w 1329 roku na miejscu pruskiej osady Rast. Prawa miejskie Kętrzyn otrzymał 1 3257 roku z nadania komtura Bałgi Jana Scheidenkopfa. Odnowiono je w roku 1378 poszerzając obszar miasta. W 1410 roku po bitwie pod Grunwaldem mieszczanie poddali miasto bez walki wojskom polskim. W 1440 roku miasto przystąpiło do Związku Pruskiego. Po sekularyzacji [w 1525 roku] Zakonu miasto należało do lennych Polsce Prus Książęcych. W 1868 roku przeprowadzono przez Kętrzyn najstarszą w Prusach Wschodnich linię kolejową. W Kętrzynie urodził się Arno Holz [1863-1929], poeta i pisarz niemiecki, jeden z głównych teoretyków naturalizmu niemieckiego.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z 1360-70 lat [wielokrotnie przebudowywany], kościół św. Jerzego zbudowany w latach 1359-1407, Kościół Polski [obecnie ewangelicki] z połowy XVI wieku, fragmenty średniowiecznych murów miejskich, neogotycki budynek loży masonskiej z 1810 roku, neogotycki budynek starostwa z końca XIX wieku, ratusz w stylu eklektycznym z 1885 roku, pomnik Wojciecha Kętrzyńskiego – patrona miasta, oraz kamienice z końca XIX i początku XX wieku.

W zamku kętrzyńskim mieści się Muzeum.

Tuż przed wjazdem do Kętrzyna, przed przejazdem kolejowym, skręcamy w prawo na Gierłoż. Po około 10 km tuż przy lesie po lewej stronie drogi mamy wjazd do Kwatery Hitlera, zwanej Wilczym Szańcem [od partyjnego pseudonimu Hitlera „Wolf” – wilk]. Kwatera położona jest na około 800 ha, a ścisły zabudowany obszar ma 250ha. Zajmował on obszar o zarysie prostokąta z 80 budowlami, w tym 50 bunkrami. Do budowy przystąpiła w drugiej połowie września 1940 roku Organizacja Todt. Z chwilą przystąpienia do budowy, saperzy rozpoczęli zaminowanie obszaru wokół kwatery do 10 km długości. Budowa trwała w trzech fazach: pierwsza to lata 1940-41, druga 1942-43, trzecia 1944 rok. Hitler przybył do Kwatery 24 czerwca 1941 roku. Jego bunkier był najbardziej okazały, o żelbetonowych ścianach grubości od 4 do 6m, stropów od 6 do 8m. Przypuszcza się, że miał kilkupiętrowe podziemia i podziemne połączenia z sąsiednimi bunkrami. W dniu 20 lipca 1944 roku w

kwaterze miał miejsce nieudany zamach na Hitlera, którego wykonawcą był płk Claus von Stauffenberg. Podłożona przez niego bomba jedynie raniła Hitlera. W dniu 20 listopada 1944 roku Hitler opuścił Wilczy Szaniec na zawsze, a w dniu 24 stycznia 1945 roku wycofujący się z kwatery Niemcy wysadzili ją w powietrze. Pełne rozminowanie terenu kwatery przeprowadzono dopiero w latach 1952-55, likwidując prawie 50 tysięcy bomb.

Obecnie kwaterę można zwiedzać oznakowanymi trasami. Główna, oznakowana jest czerwonymi strzałkami na białym tle, pozostałe kolorem żółtym i niebieskim. Zwiedzanie rozpoczynamy od tablicy z planem kwatery. Teren jest bezpieczny, ale należy zachować ostrożność przy wchodzeniu do wnętrza budowli.

Do Rynu wracamy tą samą trasą.

3. RYN – KĘTRZYN – ŚWIĘTA LIPKA [koncerty organowe] – 36 KM

Z zamku wyjeżdżamy główną bramą wjazdową i na skrzyżowaniu kierujemy się w prawo, do miasta. W centrum miasta kierujemy się w prawo na Kętrzyn.

Tuż za Rynem skręcamy w lewo do miejscowości Knis i dalej jedziemy do Kętrzyna.

Miasto z 31 tys. mieszkańców położone jest nad rzeką Guber. Powstało przy strażnicy krzyżackiej wzniesionej w 1329 roku na miejscu pruskiej osady Rast. Prawa miejskie Kętrzyn otrzymał 1 3257 roku z nadania komtura Bałgi Jana Scheidenkopfa. Odnowiono je w roku 1378 poszerzając obszar miasta. W 1410 roku po bitwie pod Grunwaldem mieszczanie poddali miasto bez walki wojskom polskim. W 1440 roku miasto przystąpiło do Związku Pruskiego. Po sekularyzacji [w 1525 roku] Zakonu miasto należało do lennych Polsce Prus Książęcych. W 1868 roku przeprowadzono przez Kętrzyn najstarszą w Prusach Wschodnich linię kolejową. W Kętrzynie urodził się Arno Holz [1863-1929], poeta i pisarz niemiecki, jeden z głównych teoretyków naturalizmu niemieckiego.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z 1360-70 lat [wielokrotnie przebudowywany], kościół św. Jerzego zbudowany w latach 1359-1407, Kościół Polski [obecnie ewangelicki] z połowy XVI wieku, fragmenty średniowiecznych murów miejskich, neogotycki budynek loży masońskiej z 1810 roku, neogotycki budynek starostwa z końca XIX wieku, ratusz w stylu eklektycznym z 1885 roku, pomnik Wojciecha Kętrzyńskiego – patrona miasta, oraz kamienice z końca XIX i początku XX wieku.

W zamku kętrzyńskim mieści się Muzeum.

W Kętrzynie kierujemy się na Reszel i po przejechaniu około 14km dojeżdżamy do Świętej Lipki. Oto najważniejsze informacje o tym Sanktuarium Maryjnym:

- najpiękniejsza budowla barokowa w północno-wschodniej Polsce z przełomu XVII/XVIII w.
- pierwsza kaplica stała tu już w XIV w.
- w 1525 r. kaplica została zniszczona
- w 1619 roku wybudowano nową kaplicę
- w 1630 r. przekazano ją w użytkowanie Jezuitom z Reszła
- w 1687 r. wmurowano kamień węgielny pod dzisiejszą bazylikę, której uroczystej konsekracji dokonano w roku 1693
- wspaniała zielona kuta brama jest dziełem kowalskim Jana Schwarza z Reszła
- całość fasady bazyliki zdobi ponad 50 rzeźb, w tym 44 figury w krużgankach przedstawiające przodków Jezusa
- wystrój wewnątrz bazyliki stanowią w większości motywy maryjne, których większość namalował w latach 1722-1727 Maciej Meyer z Lidzbarka Warmińskiego, który został pochowany z trzema pędzlami w krypcie pod główną nawą kościoła
- ołtarz główny składa się z 19m wysokości i trzech kondygnacji
- najniżej znajduje się obraz Matki Boskiej Świątoliipskiej wykonany w 1640 r. przez belgijskiego malarza Bartłomieja Pensa
- 24 marca 1983 r. Jan Paweł II podniósł kościół do rangi małej bazyliki
- w roku 1968 w obecności ok. 100 tys. pielgrzymów i 33 biskupów dokonano uroczystej koronacji cudownego obrazu
- w Królewcu w roku 1721 Josue Mosengela zbudował organy, które zasługują na miano „króla instrumentów”, w roku 1905 zostały nieco przebudowane
- instrument posiada 40 głosów i około 4 tysięcy piszczałek, z których widocznych jest jedynie około 200, z czego najmniejsze są wielkości ołówka, a największe mają długość 4 metrów
- organy mają poruszające się w czasie gry figury przedstawiające sceny Zwiastowania Najświętszej Marii Panny
- podczas koncertów najczęściej grane są *Ale Maria Schuberta*, *Toccata d-mol Bacha*, hymn papieski *Christus Vincit* oraz *Pożegnanie z ojczyzną Ogińskiego*
- w latach 1722 – 1909 działała w Świętej Lipce szkoła muzyczna kształcąca organistów kościelnych, do której uczęszczał między innymi Feliks Nowowiejski, autor hymnu papieskiego i Roty

Legenda o powstaniu cudownego obrazu:

W pierwszej połowie XVI w. przebywał w więzieniu w Kętrzynie skazany na śmierć przestępca. W noc poprzedzającą jego stracenie objawiła mu się Matka Boska, która dając mu kawałek drewna powiedziała: „Zrób z tego, co chcesz”. Mężczyzna nie miał żadnego pojęcia o rzeźbieniu, ale pracował całą noc i rano pokazał sędziom swoje dzieło. Był to cudownie wyrzeźbiony obraz Marii. Sędziowie uznali że uzyskał jej błogosławieństwo i postanowili go uwolnić. Były skazaniec udał się w stronę Reszła. Po drodze ujrzał piękną lipę i postanowił w jej koronie ustawić swój obraz. Krótco po tym zdarzyło się w tym

miejscu wiele cudów i niezwykłych uzdrowień. Uznano to miejsce za święte i postanowiono przy lipie wybudować kaplicę.

Po wysłuchaniu koncertu organowego i zwiedzeniu Sanktuarium, wracamy do Rynu tą samą trasą lub przedłużamy zwiedzanie o zamek w Reszlu.

4. RYN – KĘTRZYN – RESZEL [ZAMEK] – 39 KM

Z zamku wyjeżdżamy główną bramą wjazdową i na skrzyżowaniu kierujemy się w prawo, do miasta. W centrum miasta kierujemy się w prawo na Kętrzyn.

Tuz za Rynem skręcamy w lewo do miejscowości Knis i dalej jedziemy do Kętrzyna.

Miasto z 31 tys. mieszkańców położone jest nad rzeką Guber. Powstało przy strażnicy krzyżackiej wzniesionej w 1329 roku na miejscu pruskiej osady Rast. Prawa miejskie Kętrzyn otrzymał 1 3257 roku z nadania komtura Bałgi Jana Scheidenkopfa. Odnowiono je w roku 1378 poszerzając obszar miasta. W 1410 roku po bitwie pod Grunwaldem mieszczanie poddali miasto bez walki wojskom polskim. W 1440 roku miasto przystąpiło do Związku Pruskiego. Po sekularyzacji [w 1525 roku] Zakonu miasto należało do lennych Polsce Prus Książęcych. W 1868 roku przeprowadzono przez Kętrzyn najstarszą w Prusach Wschodnich linię kolejową. W Kętrzynie urodził się Arno Holz [1863-1929], poeta i pisarz niemiecki, jeden z głównych teoretyków naturalizmu niemieckiego.

Główne zabytki miasta to: zamek krzyżacki z 1360-70 lat [wielokrotnie przebudowywany], kościół św. Jerzego zbudowany w latach 1359-1407, Kościół Polski [obecnie ewangelicki] z połowy XVI wieku, fragmenty średniowiecznych murów miejskich, neogotycki budynek loży masonskiej z 1810 roku, neogotycki budynek starostwa z końca XIX wieku, ratusz w stylu eklektycznym z 1885 roku, pomnik Wojciecha Kętrzyńskiego – patrona miasta, oraz kamienice z końca XIX i początku XX wieku.

W zamku kętrzyńskim mieści się Muzeum.

Kierujemy się z Kętrzyna w kierunku na Reszel. Po drodze mijamy 15 barokowych kaplic drogi krzyżowej. Po przejechaniu 19km dojeżdżamy do miasta położonego nad rzeką Sajną, liczącego około 6 tysięcy mieszkańców.

W 12141 roku Krzyżacy zbudowali tu, na miejscu dawnej osady pruskiej [galindzkiej] drewniany zamek. W 1273 roku został on przekazany na własność biskupowi warmińskiemu. Przy zamku w roku 1337 kapituła warmińska lokowała miasto. W 1370 roku miasto poszerzono. W czasie wojny trzynastoletniej Reszel stał po stronie krzyżackiej. Okres największego rozwoju miasta to wiek XV-XVII. Istniały tu wówczas także warsztaty artystów malarzy i rzeźbiarzy, między innymi: Krzysztofa Peuckera, Johanna Christiana i Bernarda Schmidta. W 1633 roku powstało tu kolegium jezuickie. Po I rozbiorze Polski Reszel wszedł w skład państwa pruskiego. Był wtedy trzecim co do

wielkości miastem na Warmii. W 1806 roku całe miasto strawił pożar. Z okolic Reszla pochodził znany poeta Wincenty Pol. Miasto jako jedno z nielicznych na Warmii zachowało nie naruszony zespół staromiejski.

Główne zabytki miasta to:

- zamek biskupów warmińskich. Budowę murowanego zamku rozpoczął biskup Jan z Miśni w połowie XIV wieku. obecnie w zamku mieści się muzeum i galeria sztuki współczesnej oraz miejsce pracy twórczej artystów plastyków.
- kościół Krzyża Św. Z 1802 roku
- zabudowania dawnego kolegium jezuickiego z końca XVIII wieku [obecnie szkoła].
- gotycki kościół ŚŚ Piotra i Pawła z drugiej połowy XIV wieku.
- fragmenty XIV wiecznych murów miejskich.
- spichlerz z połowy XIX wieku [obecnie biblioteka].
- klasycystyczny ratusz w 1815 roku.
- zespół kamieniczek z końca XIX i początków XX wieku.
- dwa gotyckie mosty z końca XIV wieku.
- klasztor ss. Katarzynek [obecnie ss. Misjonarek Św. Rodziny] z początku XVII wieku, przebudowany w XIX wieku.

Do Rynu wracamy tą samą trasą.